
REPORTER ÎN VIAȚA TEATRALĂ

Teatrul în săli de sport, parcuri și grădini de vară

Preambul

O mină de actori, de vârste diferite, dar în majoritate tineri, susținuți de o mină de tehnicieni, se încumetă, pe căldurile sufocante ale acestei veri, să repete, zi de zi, uneori de două ori pe zi, **Ciinele grădinarului** de Lope de Vega. Pare a fi vorba, la prima impresie, de un titlu de umplutură, de un text „ușurel” (Lope de Vega a scris câteva sute din acestea), care să completeze greoaia stagiune a Teatrului „Bulandra”.

Senzația de „completare” e accentuată și de distribuție, în care unii fac cite două-trei personaje, actorii vin gifiind de la filmări ori de la Buftea, de la post-sincroane, să repete, parcă doar pentru a repeta.

TEATRUL „BULANDRA” ● CIINELE GRĂDINARULUI de LOPE DE VEGA ● Traducerea : AUREL TITA ● Adaptarea și regia : FLORIAN PITTIȘ ● Scenografia : DOINA RĂPEANU ● Distribuția : EMILIA POPESCU (Diana, contesă de Belflor); MARCEL IUREȘ (Contele Federico); DORU ANA (Leonardo, Otavio, Camilo); MANUELA CIUCUR (Antonelo, Marcela); OANA PEILEA (Doroteea, Furio); CONSTANTIN DRĂGĂNESCU (Fabio, Celio); ILEANA PREDESCU (Contele Ludovico); SANDU MIHAI GRUIA (Tristan); RĂZVAN IONESCU (Marchizul Ricardo).

Dacă reziști la căldură — prinzi numai mult de o repetiție, începi, însă, să intri la idei. Aici, la sala de la Grădina Icoanei, se petrece ceva. Sau, alfel spus, ceva nu e în ordinea normală a unei repetiții de teatru.

Din sală răzbat, spre stradă, acorduri muzicale binecunoscute, se aud voci care cîntă (în teatru?), mă rog, dac-ai și intrat și ai răbdare (nici nu-ți trebuie multă) descoperi că acum, în plină vară (asta-mi amintește de Faulkner!), se încearcă **ceva**.

Acest **ceva** (în sensul de nou, de inedit, de ceva care nu există, dar ne trebuie) este un spectacol de teatru. Altul decît cel cu care ne-am cam, prea, obișnuit.

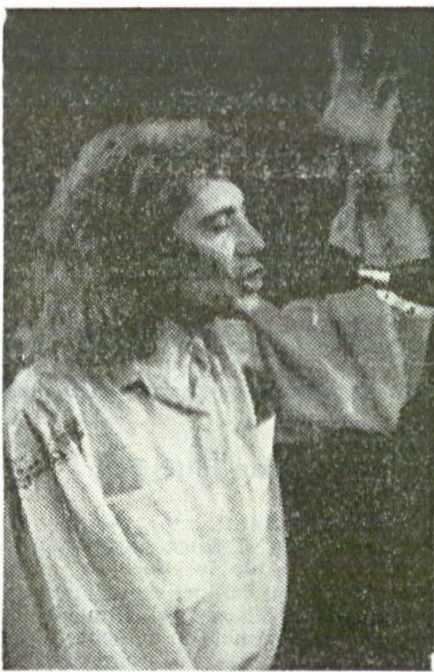
Ce vrea Florian Pittiș ?

Vă mai amintiți, nu-i așa, de Pittiș ? Cel care cînta și dansa în show-urile de la televiziune ale lui Bocăneț ? Aia. Cel care, după aceea, a dat-o pe muzică ușoară ? El. El, actorul plin de talent, de farmec, de tinerețe, a făcut 45 de ani. Unii îl mai consideră tînăr, confundînd candoarea, spiritul de frondă și alura cu vîrsta tînărară. Pittiș, îmi pare rău, nu mai e tînăr, dar ține — în continuare — cu vîrsta care-l definește.

De cîțiva ani s-a apucat și de regie, a dobîndit calificarea universitară și o face — se pare — la fel de bine ca alții, ba chiar în felul său propriu, care — ca de obicei — îl deosebește de ceilalți.

Intrucit nu pot garanta că în ultimele, să zicem, douăzeci de spectacole, pe care le mai am de jucat ca actor, voi mai avea șansa unor regizori ca Ciulei și Pintilie, am preferat să-mi iau soarta în propriile mîini. Mă va bucura întotdeauna omul care-și depășește condiția. Și încă ceva, ca răspuns la o întrebare regizorul n-a existat de la începutul teatrului, el a apărut istoricește și va dispărea la fel, cînd nu va mai fi necesar. Eu fac și regie pentru că aș vrea să promovez un tip nou de teatru. Teatrul rock, sau teatrul de revistă ori musicalul. Un teatru în care muzica să facă parte din jocul actorului, din poveste.

Toate acestea mi le-a spus, într-o seară, Florian Pittiș. După o repetiție, în renovatul „Car cu bere”. Pe masă, un ecuson de plastic pe care scrie : „Rezervat. Sînt la fumat, Florian Pittiș”. Pe spatele ecusonului „Rapid”. Explicații : Pittiș ține cu Rapidul. În „Carul cu bere” nu se fumează : cînd iese afară, la fumat, Pittiș lasă acest ecuson pe masă, să nu-i ocupe cineva locul. Mai are și o mică insignă, pe care scrie cam așa „Carul cu bere. Fl. Pittiș, consumator”. Are aparta-

Sufletul montării : Florian Pittiș

mentul în apropierea localului, așa se explică aceste „afinități”. Și mai e și umorul, de care nu se lasă. Tot el zice, evident, în glumă, căci altfel e un tip care nu renunță ușor la „prințipurile” lui: „pentru un ban îmi dau viața”.

Deci, ca să încheiem răspunsul la întrebarea pusă la începutul subcapitolului, Pittiș vrea un gen nou de spectacol. Acesta e un început? Nu, am mai pus trei spectacole (le știți, nu-i așa?) prin care m-am apropiat de idee. Acesta e primul în care ideea se concretizează în întregul ei.

Ce se arată a fi ?

După cele câteva repetiții la care am asistat, aș putea să vă ofer un răspuns. Mai bine ar fi însă să vedeți acest spectacol. Nu de alta, dar merită. Regizorul (și conducerea teatrului) și-au propus un spectacol care să fie scos în vară, pentru săli de sport, parcuri și grădini de vară. Noi am zice, să ni se ierte îndrăzneala, că de astfel de spectacole ar fi mare nevoie mai ales în... teatru. Pentru că: omul mai simte și nevoia să i se spună o poveste simplă și limpede, să mai iasă

din lumea gândurilor grave și profunde, să mai audă și altceva decât a mai auzii, să mai simtă și altceva decât a mai simțit.

Această „punere în scenă” completează mai mult decât fericit o stagiune (1989) grea de atîta Shakespeare și Cehov și alții. Să nu se înțeleagă că am avea ceva cu ei. Dar, pe lângă ei, trebuie să existe și o formă nouă de a asculta (și vedea) o poveste. Așa ne propune Teatrul „Bulandra”, prin vesnic tinărul Florian Pittiș.

Ce veți vedea și auzi ?

Nu vreau să vă mai plictisesc cu narațiuni jucăușe despre repetiții. Nici cu relații înțelepte despre laboratorul de creație al actorului (ori regizorului). V-aș spune doar că a fost o plăcere să stau (la 40 de grade), plin de uimire, privind cum se naște un nou spectacol. Nou și în sensul de inedit.

Dacă veți merge la **Ciinele grădinarului** (și sînt convins că o veți face, toți cei tineri), veți avea ocazia să-i vedeți cîntînd pe actorii Emilia Popescu, Manuela Ciucur, Oana Pellea, Sandu Mihai Gruia și Florian Pittiș. Ba chiar și dansînd. Veți avea ocazia să ascultați șase piese originale de Sorin Chifiriuc, compuse special pentru acest spectacol: **Gînd bun, E de ajuns, Ce năpastă, Rap, Dar văd, Ochii mei, Veniți cu toții, vă bucurați.**

Veți mai avea ocazia să-i ascultați pe: Bob Seeger, Fleetwood Mac, Deep Purple, Signe Signe Sputnik, Inxs, Toto Cutugno, Scott McKenzie, A. Celentano, Nina Hagen, Trio, Santana, Herbie Hancock.

Ca să nu mai spun că bătrînul Lope de Vega îi este dator lui Florian Pittiș și trupei de la „Bulandra” pentru noua tinerețe (în haină modernă) pe care o banală poveste de dragoste (cu năbădăi) a Domniei sale a primit-o.

Nu știu ce soartă (de viitor) are pariul lui Pittiș privind teatrul rock. Știu însă că originalitatea demersului despre care scriu acum e o certitudine. De care, vară, iarna, primăvara, toamna, avem nevoie. E în firea omului să nu-i mai placă ceea ce este „deja văzut, făcut, plăcut”. El vrea și altceva. **Ciinele grădinarului**, fără să fie musical, revistă ori teatru rock, este așa ceva. Adică un spectacol a cărui soartă merită mai mult decât săli de sport, parcuri și grădini de vară.

Mihai TATULICI